



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobkyně: **L. T. B. N.**, narozená dne ...
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2020, č.j. CPR-38838-4/ČJ-2019-930310-V242

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2020, č.j. CPR-38838-4/ČJ-2019-930310-V242, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2020 č.j. CPR-38838-4/ČJ-2019-930310-V242 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 28. 8. 2019 č.j. KRPA-247528-25/ČJ-2019-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jejíž počátek byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále podle § 120a zákona o pobytu cizinců rozhodl, že se na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí jí bylo doručeno dne 7. 8. 2020.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že žalovaná nezjistila skutkový stav věci v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť zjistila pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobkyně, skutečnosti svědčící v její prospěch nezjišťoval, i když je namítala v odvolání, porušil též ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Měla za to, že s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav je napadené rozhodnutí nepřiměřené, žalovaná dostatečně nezkoumala, jaké důvody k protiprávnímu jednání žalobkyně vedly, žalobkyně přitom namítala jeho nízkou závažnost, praktickou neexistenci narušení veřejného pořádku, pevnost rodinných vztahů a rodinné poměry, žalovaná však pouze odkázala na nezodpovědnost jednání žalobkyně. Důvody, které vedly k nelegálnosti jejího pobytu, nejsou dle jejího názoru natolik závažné oproti jiným případům, aby odůvodňovaly tvrdost přijatého opatření. Žalobkyně má na území ČR svého manžela, který je váženým mezinárodním novinářem a členem Vietnamské tiskové kanceláře, má zde pobytové oprávnění, pro výkon jeho povolání je velice podstatné, aby zde měl rodinu a harmonické sociální zázemí. Dále zde má syna, který navštěvuje českou školu, má zde přátele a hovoří česky, je nutné, aby s ním jeho matka pobývala na českém území, neboť otec je velmi pracovně vytížen. Uvedla, že se pokoušela podat si žádost znovu, ale tato byla odmítnuta pro opožděnost, nyní se aktivně snaží, aby mohla odcestovat do Vietnamu a podat si novou žádost, snaží se svoji pobytovou situaci řešit. S ohledem na to je napadené rozhodnutí nepřiměřené a postačilo by uložit povinnost opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, žalobkyně by mohla vycestovat a zajistit si pobytové oprávnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

4. Napadené rozhodnutí je zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně a je v rozporu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a to zejména z toho důvodu, že žalobkyně má v České republice svoji rodinu, povolání jejího manžela je velice vážené, její syn zde má sociální vazby a navštěvuje zde školu, proto se žalobkyni nemůže odcestovat. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014 č.j. 5 As 102/2013.
5. Shrnula, že vycestování z České republiky a z Evropské unie by pro ni bylo možné, nikoli však správní vyhoštění, neboť by jí byla značně ztížena možnost získat pobytové oprávnění, byla by vyhoštěním stigmatizována, nemohla by se vrátit a vychovávat zde svou rodinu. Dále by se dostali do finanční nouze, neboť manžel by místo práce musel značnou část času věnovat běhu domácnosti, žalovaný je touto námitkou vůbec nezabýval a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Byla přesvědčena, že bylo namísto řízení překvalifikovat na řízení dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, udělení vyhoštění v délce 1 roku je nepřiměřené, byť bylo uloženo v dolní hranici zákonného rozpětí.
6. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení a žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považovala za podrobné a přezkoumatelné, je z něj patrné, proč bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno a proč byly shledány důvody naplnění znaků skutkové podstaty dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců tj. skutečnost, že žalobkyně pobývala na území České republiky bez platného víza či pobytového oprávnění, ač k tomu nebyla oprávněna.
8. Měla za to, že se v napadeném rozhodnutí řádně vypořádala též s otázkou přiměřenosti jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, délka správního vyhoštění 1 roku byla uložena s přihlédnutím ke všem okolnostem případu.
9. S ohledem na výše uvedené se domnívala, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, ve svém postupu a závěrech neshledala žádné pochybení a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Žalobkyně se dne 3. 7. 2019 dostavila na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Praha II – Chodov za účelem vydání překlenovacího vízového štítku, přitom bylo zjištěno, že na území České republiky pobývala na vízum

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nad 90 dnů za účelem rodinný s platností do 31. 12. 2018, dne 2. 1. 2019 podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, avšak nesplnila osobní účast, proto nebylo řízení o žádosti zahájeno a žádost byla vrácena zpět dne 9. 4. 2019. Z těchto důvodů, tj. s ohledem na neoprávněný pobyt žalobkyně, byla kontaktována hlídka Policie České republiky.

12. Při bytové kontrole prováděné dne 3. 7. 2019 hlídkou Policie České republiky byla ztotožněna žalobkyně, kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že se v něm nenachází žádné povolení k pobytu a se žalobkyní ani není vedeno žádné řízení, které by jí k pobytu opravňovalo. Z tohoto důvodu byla žalobkyně zajištěna, lustrací v evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že v současné době nevlastní žádné platné oprávnění k pobytu. Téhož dne bylo zahájeno správní řízení a byl sepsán protokol o výslechu.
13. Do protokolu dne 3. 7. 2019 žalobkyně uvedla, že v ČR je hlášena na adresu X, kde bydlí s manželem panem N. H. K. a se synem N. N. M., narozený dne ..., do České republiky přicestovala dne 5. 8. 2018 z Vietnamu na základě platného víza za manželem a synem, kteří sem přicestovali dne 31. 5. 2018, od té doby je zde nepřetržitě. Tvrdila, že nevěděla, že v České republice pobývá nelegálně, podala si žádost o dlouhodobý pobyt, pravidelně chodila na OAMP, Chodov, kde jí bylo sděleno, že má čekat, žádné jiné řízení s její osobou neprobíhá. Sdělila, že v ČR má manžela a syna, dále má dceru, která žije ve Vietnamu a bydlí tam v domě ve vlastnictví žalobkyně, žalobkyně v ČR nemá žádný majetek, peníze si přivezla z Vietnamu, její zdravotní stav je dobrý, ve vycestování by jí bránilo to, že manžel zde pracuje na velvyslanectví a syn zde chodí do školy, nechtěla by je opustit, z hlediska manžela a syna by ukončení pobytu žalobkyně v ČR bylo nepřiměřené, vůči synovi má vyživovací povinnost. Uvedla, že jiné vazby v ČR nemá, ve Vietnamu má rodiče, sourozence a dceru, vlastní tam rodinný dům, pokud bude muset, vycestuje z území dobrovolně.
14. Dne 4. 7. 2019 bylo vydáno závazné stanovisko ev. č. ZS49767 se závěrem, že vycestování žalobkyně je možné. Nebylo zjištěno, že by žalobkyni mohla v případě návratu hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti či nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestání ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojeného konfliktu. Správní orgán se zabýval tím, zda vztah žalobkyně k manželovi a téměř zletilému synovi je možno posoudit jako relevantní důvod pro shledání nemožnosti vycestování, přdestřel, že dle judikatury ESLP by se muselo jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji pak dlouholeté manželství či rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny a nemožnost zpětné integrace v zemi původu cizince bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů domácnosti do země původu vyhošťované osoby; tedy pouze v případě, že by odloučení těchto osob představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahů, že by vycestování bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Vycházel ze zjištění, že v případě první žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu podané dne 2. 1. 2019 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebyla dodržena podmínka osobního podání žádosti, stejně tak jako v případě druhé žádosti podané žalobkyní dne 20. 3. 2019 opět prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, takové jednání nelze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

považovat za snahu o integraci do zdejší společnosti, pokud žalobkyně nebyla schopna primárně dodržovat zákon o pobytu cizinců. Z toho dovodil, že případné správní vyhoštění sice zasáhne do rodinných vazeb žalobkyně na území ČR, avšak dopad tohoto opatření nelze považovat za nepřiměřený, neboť žalobkyně je v ČR stále hostem a její protiprávní jednání je neakceptovatelné, s ohledem na její jednání nelze její vztah s manželem a synem považovat za tak zásadní, aby se na něj mohl vztahovat čl. 8 Úmluvy. Sdělil, že samotné právo žalobkyně na soukromý a rodinný život není případným správním vyhoštěním popřeno, neboť žalobkyně jej s manželem a synem, kteří jsou státními příslušníky Vietnamu, může realizovat v jiném státě, kde budou mít možnost legálního pobytu, navíc ani nezletilý syn žalobkyně se na území nenachází oprávněně, platnost dlouhodobého víza mu rovněž skončila dne 31. 12. 2018. Shledal, že zájem na ochraně veřejného pořádku převažuje, stupeň integrace žalobkyně není takový, aby jí neumožňoval návrat do vlasti. Dospěl k závěru, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců a její vycestování do Vietnamu je možné.

15. Dne 5. 7. 2019 vypověděl manžel žalobkyně jako svědek, že s manželkou jsou manželé od roku 1992, bydlí společně na adrese X, svědek pracuje jako vedoucí tiskové agentury v Praze, má vízum do 13. 10. 2019 a čeká na dlouhodobý pobyt za účelem výkonu pracovní činnosti, oba s manželkou dostávají plat z Vietnamu, syn žije s nimi, dcera žije ve Vietnamu, manželka se stará o něj a o syna, nedokáže si život bez ní představit, sám by zde pobyt bez ní se synem nezvládl. V případě správního vyhoštění by s manželkou nevycestoval, je zde na služební cestě a musí zde zůstat ještě asi dva roky. Uvedl, že od prosince do ledna 2019 byli na OAMP třikrát a pokaždé jim řekli, že mají čekat.
16. Jako účastníci řízení byli přibráni též manžel a syn žalobkyně.
17. Žalobkyně se vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí, zdůraznila, že k zahájení řízení o správním vyhoštění se dostavila dobrovolně se svým synem a s úmyslem řešit svůj pobytový status, došlo k nedorozumění, žalobkyně se po zaslání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu její osoby se synem osobně nedostavila k OAMP v pětidenní lhůtě, neboť se řídila poučením pracovníka informací, že budou k účasti vyzváni. Uvedla, že její manžel je vedoucím pobočky Vietnamské tiskové agentury a manželka a syn jej do ČR následovali, syn je od září 2018 žákem ZŠ X. Žalobkyně podala dne 12. 8. 2019 se synem nové žádosti o povolení dlouhodobého pobytu a na základě nóty Velvyslanectví Vietnamské republiky probíhá na OAMP řízení o vydání nového rozhodnutí ve věci, které není doposud skončeno. Pokud by bylo vydáno správní vyhoštění, byl by žalobkyni a jejímu synovi znemožněn návrat do ČR a podání žádosti o pobyt na území ČR v případě, že nebude kladně vyřízena žádost o nové posouzení její žádosti o dlouhodobý pobyt, a rodina by tak byla rozdělena. Požádala o zvážení možnosti dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Přiložila nótu Velvyslanectví Vietnamské republiky ze dne 23. 7. 2019, potvrzení o studiu syna ze dne 1. 3. 2019, potvrzení o podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny ze dne 12. 8. 2019.
18. Dne 28. 8. 2019 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, k vyjádření žalobkyně správní orgán I. stupně sdělil, že není pravda, že by se žalobkyně dostavila ke správnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

orgánu dobrovolně, neboť byla se synem dne 3. 7. 2019 zajištěna a eskortována na OPKPE, tvrzení ohledně údajného pokynu pracovníka informací, že budou k účasti vyzváni, považoval za účelové, neboť žalobkyně ani její rodinní příslušníci neumějí pořádně česky, neuvedli konkrétní jméno pracovníka, který jim měl tyto informace předat a nepředali ani jiné důkazy, toto tvrzení tak považoval za irelevantní. Konstatoval, že nová žádost o prodloužení pobytu podaná dne 12. 8. 2019 žalobkyni k pobytu neopravňuje. Vyšel z toho, že neoprávněný pobyt žalobkyně trval od 1. 1. 2019 do 3. 7. 2019, o prodloužení požádala teprve dne 2. 1. 2019, tedy již v době nelegálního pobytu, v pětidenní lhůtě se nedostavila k osobní účasti a do stejné situace dostala též svého syna, se kterým je rovněž vedeno správní řízení. Žádost jí byla vrácena již dne 9. 4. 2019, tudíž si musela být vědoma, že se v ČR nachází i se synem bez oprávnění k pobytu, svou situaci však nijak neřešila a dostavila se až dne 3. 7. 2019. Poukázal na to, že syn cizinky přicestoval dne 31. 5. 2018 spolu se svým otcem, zatímco žalobkyně přicestovala až 5. 8. 2018, s ohledem na krátký pobyt integrace účastníků v ČR nemůže být tak velká, aby znemožňovala vydání správního vyhoštění, uložení rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců není možné, synovi žalobkyně však toto opatření uloženo bude a po legalizaci jeho pobytu mu bude umožněn návrat do ČR, oproti tomu žalobkyně může po dobu svého vyhoštění udržovat vztah s manželem a synem jiným než osobním kontaktem nebo ji mohou navštěvovat ve Vietnamu či odcestovat s ní. Měl za to, že dané rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, syn a manžel žalobkyně zde již dříve bez ní pobývali, navíc není jisté, zda synovi bude dlouhodobý pobyt povolen, je reálný předpoklad, že bude muset odcestovat spolu s matkou. Připustil, že k zásahu do rodinného života dojde, ale vzhledem k protiprávnímu jednání žalobkyně jej považoval za přiměřený, nebyly zjištěny dostatečně intenzivní vazby k území České republiky, v domovském státě má žalobkyně dům dceru a další rodinné zázemí. Poukázal na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, přihlédl k tomu, že žalobkyně nežije ve společné domácnosti s občanem ČR či EU, nemá v ČR žádný majetek, pozbytím oprávnění k pobytu ztratila možnost zde vykonávat výdělečnou činnost, nemá zdravotní potíže a nic ji nebrání se po návratu začlenit do společnosti ve Vietnamu, právo cizinců pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv, ani právo dle čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu, do budoucna není návrat žalobkyně do ČR vyloučen. Doba vyhoštění na 1 rok byla správním orgánem I. stupně stanovena s ohledem na délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobkyně.

19. Proti rozhodnutí podala žalobkyně obsáhlé odvolání, ve kterém zejména namítala, že správní orgán I. stupně nedostatečně posoudil přiměřenost daného rozhodnutí, které je ve svém důsledku nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, která má v ČR manžela a nezletilého syna, rozhodnutí není dostatečně individualizované.
20. Dne 6. 8. 2020 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, v odůvodnění rekapitulovala předchozí průběh řízení i odvolací námitky žalobkyně a shledala, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečných skutkových zjištění, která byla opodstatněna odpovídajícími podklady. Ke skutkovému stavu zjištěnému orgánem I. stupně doplnila, že žalobkyně se po podání žádosti o dlouhodobý pobyt ze dne 9. 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

2019 osobně dostavila na ministerstvo dne 12. 8. 2019, pro neoprávněně podanou žádost (tj. v době vedení řízení o správním vyhoštění) bylo řízení o této žádosti pravomocně zastaveno dne 13. 1. 2020, nevznikla jí fikce pobytu a pobyt od 1. 1. 2019 do 3. 7. 2019 je tak třeba hodnotit jako neoprávněný, přijaté opatření je tomu přiměřené a bylo správním orgánem I. stupně aplikováno zcela v souladu se zákonem, odkázal též na závazné stanovisko. K odvolacím námitkám se zabývala přiměřeností rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně, shledal, že správní orgán I. stupně se tímto aspektem zabýval a vyhodnotil veškeré zjištěné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně, opatřil si dostatečné podklady a své závěry řádně odůvodnil, žalovaná se s těmito důvody ztotožnila a odkázala na ně. Námitky žalobkyně neakceptovala, k závažnosti a druhu protiprávního jednání uvedla, že žalobkyně musela být srozuměna s podmínkami následného pobytu v ČR po ukončení platnosti jejího víza, podmínky podání žádosti však nesplnila, přestože její manžel tak učinil dne 20. 12. 2018 a o pobytové oprávnění požádal, ze spisu nevyplývá, že by se žalobkyně pokusila žádost podat dne 21. 12. 2018, prokazatelné je datum 2. 1. 2019, ani tehdy však žalobkyně nedostala zákonným požadavkům. Dovodila, že ve dnech 20. 12. a 21. 12. 2018 se žalobkyně nedostavila, vyplývá to i z vyjádření velvyslanectví, dle kterého se dne 21. 12. 2018 dostavil její manžel. Měl za to, že se jedná o liknavost žalobkyně, kterou však nemůže přenášet na ministerstvo, k prodloužení svého pobytu přistoupila velmi nezodpovědně, platí, že neznalost zákona neomlouvá a omyl žalobkyně není pro uložení správního vyhoštění nijak relevantní. K narušení veřejného pořádku uvedla, že žalobkyně své jednání značně bagatelizuje, předmětnou skutkovou podstatu nepochybně naplnila, tím, že v ČR vědomě pobývala po dobu 6 měsíců bez oprávnění k pobytu, cizinci, kteří právní předpisy České republiky nedodržují, musí nést následky s tím spojené, za těchto okolností je přípustný i zásah do soukromého a rodinného života, nepovažovala za relevantní, že žalobkyně dne 12. 8. 2019 podala novou žádost o pobytové oprávnění, v té době byla již zastoupena právním zástupcem a muselo jít být zřejmé, že taková žádost nemá šanci na úspěch. K rodinným vztahům žalobkyně považovala za podstatné vodítko, že žalobkyně do ČR přicestovala s dvouměsíčním zpožděním za synem a manželem, měl za to, že to pro rodinu nepředstavovalo zásadní problém a manželé jsou schopni žít odděleně, jak je to běžné v jiných případech. Pokud jde o syna, konstatovala, že mu byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 30. 8. 2019 uložena povinnost opustit území ČR pro totožné právní jednání, byla mu stanovena povinnost opustit území do 60 dnů tj. do 8. 12. 2019, rozhodnutí nabylo právní moci dne 17. 6. 2020, její syn tak bude v obdobném postavení jako žalobkyně a bude povinen ČR opustit, do domovského státu vycestují společně, vrátí se do jim známého prostředí. Úmluva o právech dítěte nepřikazuje, aby rodiče dítěte žili ve stejném státě, její syn se již navíc blíží dospělosti, s manželem můžou komunikovat na dálku nebo se s ním setkávat, zároveň též dcera žalobkyně má právo setkávat se s matkou a s bratrem. Poukázala na to, že žalobkyně si chce další pobyt v ČR vynutit tvrzenou nepřiměřeností napadeného rozhodnutí a opakovaným podáváním nezákonných žádostí o pobytové oprávnění, nepřipouští si, že toto oprávnění vůbec získat nemusela a byla by stejně od manžela odloučena, znovu odkázala na závěry prvostupňového rozhodnutí a potvrdila jejich správnost. Pokud jde o ekonomické poměry žalobkyně, měla za to, že jako držitelka pobytového oprávnění mohla o pracovní povolení požádat, neučinila tak, manžel jí může finančně podporovat i nadále v domovském

státě, žalobkyně navíc nemá žádné omezení, aby si v domovském státě našla práci a zajistila sebe i syna, v ČR nyní nemá možnost legálně pracovat, ve Vietnamu vlastní dům, ubytování tedy má zajištěno, do budoucna není vyloučen její návrat do ČR, pokud splní zákonné podmínky. Dospěla k závěru, že uložení správního vyhoštění bylo namístě a nebyly splněny zákonné podmínky pro překvalifikování řízení na uložení povinnosti dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Měla za to, že prvostupňové rozhodnutí je v souladu se zákonem a k ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti, shledala ho správným ve všech aspektech. Rovněž uložení doby 1 roku považovala za odpovídající zjištěnému porušení zákona, okolnostem daného případu, postačující k nápravě vzniklého protiprávního stavu a korespondující s obdobnými případy.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.
23. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
24. Soud shledal důvodnou námitku žalobkyně ohledně nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ve správním řízení bylo zjištěno, že žalobkyně do České republiky přicestovala se svým manželem, který je zde zaměstnán jako vedoucí Vietnamské tiskové kanceláře, a s nezletilým synem, narozeným dne ..., když manžel se synem přicestovali dne 31. 5. 2018 a žalobkyně je následovala dne 5. 8. 2018, manželství žalobkyně trvá od roku 1992, syn v České republice navštěvuje základní školu na X, žalobkyně je v domácnosti, pečuje o syna a manžela, v případě vyhoštění žalobkyně by ji manžel do domovského státu nenásledoval, neboť má v České republice zaměstnání nejméně ještě na dva roky. Z toho je zřejmé, že se jedná o

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nejbližší rodinné příslušníky, tzv. nukleární rodinu, kdy manželství trvá již 28 let, rodinní příslušníci spolu trvale žijí, žalobkyně navíc konstantně namítá pevnost rodinných vazeb a silné citové vztahy, zejména vzhledem k synovi. Správní orgány obou stupňů sice výše uvedené skutečnosti zjistily, avšak téměř vůbec k nim při hodnocení přiměřenosti zásahu do rodinného života nepřihlédly. Zdůraznily pouze skutečnost, že žalobkyně a manžel přicestovali do České republiky odděleně s odstupem dvou měsíců, pouze z této izolované události bez hodnocení dalších shora uvedených okolností jejich společného soužití dospěly k závěru, že pro manžele nepředstavuje problém žít po dobu 1 roku odděleně. Vůbec přitom nezohlednily námitku žalobkyně, že i takovéto dvouměsíční odloučení pro ně bylo problematické. Dále vůbec nezohlednily délku trvání manželství, skutečnost, že manželka do České republiky následovala manžela z důvodu jeho zaměstnání, namítanou pevnost rodinných vazeb zmíněnou oběma manžely, ani skutečnost, že manželé jsou na sebe navázáni z ekonomického pohledu, kdy manžel svým zaměstnáním zajišťuje financování rodiny a manželka zajišťuje chod domácnosti rodiny a péči o syna, což je rovněž určitým indikátorem pevnosti rodinných vazeb.

25. Pokud jde o vztah k synovi, žalovaná sice pevnost vazeb nezpochybnila, nicméně vyšla zejména ze skutečnosti, že synovi žalobkyně byla ze skutkově identických důvodů, jaké jsou dány u žalobkyně, uložena povinnost opustit území České republiky podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, z toho dovodila, že k odloučení matky a syna nedojde, neboť společně odcestují do Vietnamu, tedy do jim známého a blízkého prostředí. Přitom však vůbec nevzala v potaz, že matce a synovi bylo každému z nich uloženo opatření s odlišným právním režimem, kdy syn by se po získání pobytového oprávnění mohl bezprostředně poté navrátit do České republiky, kde je zapsán ke školní docházce a má zde přátele a zejména otce, avšak žalobkyně by tak po dobu nejméně 1 roku učinit nemohla. V každém případě by výsledkem této situace bylo rozdělení rodiny, kdy by buď žalobkyně a syn žili ve Vietnamu a otec v České republice, nebo žalobkyně ve Vietnamu a syn s otcem v České republice. Taková situace je nepochybně zcela zásadním zásahem do fungování nejbližší rodiny, která dosud po řadu let žila společně. Žalovaná však takový zásadní dopad do rodiny neřešila, vůbec se nezabývala ani tím, zda je z hlediska nezletilého přiměřené, aby byl odloučen od jednoho či druhého rodiče.

26. Přitom dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020 č.j. 5 Azs 220/2019-33 publ. pod č. 4034/2020 Sb. NSS: „Z hlediska přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění je v souladu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/2001 Sb. m. s.) nezbytné zvažovat, jak se toto rozhodnutí dotkne nezletilých dětí cizince.“ Nejvyšší správní soud zde vyšel z předpokladu, že dítě má zásadně zájem žít s oběma rodiči a žít v úplné rodině, přičemž podstata rodinného života spočívá v udržování pravidelných osobních kontaktů a upevňování vzájemných vztahů. Dále zde dovodil, že: „Kritérium nejlepšího zájmu dítěte má v řízení o správním vyhoštění zásadní význam a je třeba ho brát za středobod úvah o přiměřenosti dopadů daného rozhodnutí dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky; to ovšem neznamená, že by po důsledném posouzení individuálních okolností věci jiný konkurující zájem (například zájem státu na správním vyhoštění cizince) nemohl převážit.“

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

27. Místo řádného posouzení dopadů správního vyhoštění matky do sféry nezletilého syna však žalovaná zcela nelogicky akcentovala, že žalobkyně má ve Vietnamu dceru, která má právo pobývat se svými rodiči a bratrem, když však v řízení nebylo zjištěno vůbec nic ohledně věku dcery, skutečnosti, zda již má vlastní děti a rodinu, ani ohledně jejího vztahu k účastníkům tohoto správního řízení tj. k žalobkyni, jejímu manželovi a synovi. Daná argumentace žalované tak působí účelově, když ohledně dcery žádný z účastníků žádná tvrzení neuplatnil, žalovaná se tím v podstatě vyhýbá hodnocení situace, ve které by došlo k rozdělení nejbližší rodiny, která spolu prokazatelně žije, přičemž otec se synem již mají navázány určité pracovní a sociální vazby v České republice. S ohledem na to i s ohledem na nedostatečné odůvodnění z hlediska vztahu žalobkyně i jejího manžela, je důvodná námitka, že napadené rozhodnutí není dostatečně individualizované.
28. Správní soudy při posuzování otázky přiměřenosti vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Nejvyšší správní soud se k tomu vyjádřil v rozsudku ze dne 24. 8. 2017 č.j. 7 Azs 179/2017-54: *„Pokud pak stěžovatel brojil proti posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života ze strany správních orgánů a městského soudu, konstatuje zdejší soud, že při posuzování tohoto zásahu je nutné vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) vztahující se k článku 8 Úmluvy a ochraně lidských práv a základních svobod, která ukládá zohlednit zejména rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, imigrační historii cizince, povahu a závažnost porušení povinností daného státu. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, jelikož právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život je podle judikatury ESLP nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci Üner proti Nizozemsku, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43 atp.).*
29. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalovaná v napadeném rozhodnutí adekvátně nezohlednila rozsah, ve kterém by byl soukromý a rodinný život žalobkyně narušen, v důsledku toho pak přijatým opatřením nebylo dosaženo rovnováhy mezi požadavkem státu na dodržování právních předpisů ze strany cizinců a zájmem

žalobkyně na ochraně rodinného života, rozhodnutí o správním vyhoštění je v daném případě nepřiměřeným zásahem do rodinného života žalobkyně.

30. Žalovaná se dostatečným způsobem nezabývala ani ekonomickými poměry na straně žalobkyně, v tomto smyslu je důvodná námitka, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ve smyslu ust. § 3 správního řádu. V řízení bylo zjištěno, že žalobkyně si přivezla určité finance z Vietnamu, v České republice nepracuje, je v domácnosti, ve Vietnamu vlastní rodinný dům, kde žije její dcera, z odvolacích námitek vyplynulo, že nyní je zcela závislá na financích poskytovaných ze strany manžela. Za této skutkové situace správní orgán I. stupně i žalovaná dovodily, že žalobkyně se může vrátit do domovského státu, kde si buď může sama obstarat výdělečnou činnost a postarat se o sebe a syna, nebo jí může nadále podporovat manžel nebo ji můžou podporovat. Takový závěr však vůbec nemá oporu ve výše uvedených skutkových zjištěních, kdy bylo sice zjištěno, že žalobkyně je zdravá, je v produktivním věku a nemá žádná zvláštní omezení, avšak nebylo zjišťováno nic ohledně pracovní kvalifikace žalobkyně, zda vůbec a jakou práci vykonávala před svým odjezdem do České republiky, ani nebylo zjišťováno, zda by vůbec mohlo být pro žalobce reálné, aby financoval zároveň svůj pobyt v České republice a zároveň životní náklady žalobkyně a syna ve Vietnamu. Z tohoto pohledu je závěr žalovaného o tom, že žalobkyně je v případě návratu schopna se o sebe a syna postarat nepřezkoumatelný, neboť v rozhodnutí chybí potřebná skutková zjištění a není jasné srozumitelně uvedeno, jakými úvahami se žalovaná řídila a jak k těmto závěrům dospěla.
31. Soud shledal, že žalovaná nesprávně hodnotila též závažnost protiprávního jednání žalobkyně. Prvostupňové rozhodnutí je dokonce v určité části vnitřně rozporné, když na straně 3 správní orgán I. stupně uvádí: „*V první řadě právní zástupce podotýká, že cizinka se dostavila spolu se svým synem sama ke správnímu orgánu k vyřešení své situace. K tomu by chtěl správní orgán dodat, že toto tvrzení se nezakládá na pravdě, jelikož cizinka se svým synem byla dne 3. 7. 2019 zajištěna a převezena na OPKPE za doprovodu eskortujících policistů.*“ Rovněž na straně 3 níže se však dále uvádí: „*...cizinka si musela být vědoma, že se nachází i se svým synem na území ČR bez oprávnění k pobytu. Svou situaci nijak neřešila a ke správnímu orgánu se dostavila, až dne 3. 7. 2019.*“ Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalobkyně se dostavila dobrovolně dne 3. 7. 2019 za účelem vydání překlenovacího vízového štítku na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců Praha II – Chodov, přičemž z důvodu zjištění neoprávněnosti jejího pobytu byla kontaktována hlídka Policie České republiky. Z toho je zřejmé, že žalobkyně se dne 3. 7. 2019 ke správnímu orgánu k řešení své pobytové situace dobrovolně dostavila, správní orgány obou stupňů však tuto skutečnost ve svých rozhodnutích nijak nezohlednily.
32. Ze zjištěných okolností nepochybně vyplývá, že žalobkyně v České republice pobývala od 1. 1. 2019 do 3. 7. 2019 neoprávněně, čímž naplnila skutkovou ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, tuto skutečnost žalobkyně nespornuje. Správní orgány však toto jednání přičetly výhradně liknavosti žalobkyně, popřely, že by se mohlo jednat o omyl či nedorozumění, tvrzení o informacích poskytnutých ústně žalobkyni považovaly za účelová. Soud tento názor nesdílí. Správní orgány vůbec nezohlednily zejména fakt, že žalobkyně přicestovala do České republiky legálně na

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

základě platného víza za svým manželem a synem, po dobu 5 měsíců zde též legálně pobývala. Z evidenčních údajů CIS, které jsou součástí správního spisu (č.l. 4 a 23) dále vyplývá, že první žádost žalobkyně o dlouhodobý pobyt došla poštou dne 2. 1. 2019 a byla vrácena zpět dne 5. 2. 2019, neboť žalobkyně nesplnila osobní účast, druhá žádost pak byla podána dne 20. 3. 2019 na podatelnu Ministerstva vnitra Letná a byla vrácena zpět žalobkyni 9. 4. 2019 rovněž pro nesplnění podmínky osobní účasti, dne 29. 7. 2019 pak žalobkyně podala žádost o nové projednání žádosti. Z toho je zřejmé, že žalobkyně určitou snahu o legalizaci svého pobytu v České republice vyvíjela, a to bezprostředně poté, co jí skončila dne 31. 12. 2018 platnost víza. I když soud souhlasí se žalovanou v tom, že neznalost zákona neomlouvá a že žalobkyně mohla a měla vyvinout větší úsilí ke zjištění přesných podmínek k prodloužení jejího pobytového oprávnění, nelze vyloučit, že při podání žádosti jejího manžela dne 20. 12. 2018 a následně dne 20. 3. 2019, kdy byla žádost žalobkyně podávána na podatelnu, mohlo dojít k nepochopení ze strany žalobkyně ohledně nezbytného dalšího postupu při podání žádosti. Správní orgán I. stupně ani žalovaná pak vůbec nezohlednily diplomatickou nótu Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky, kterou žalobkyně založila do spisu již před vydáním prvostupňového rozhodnutí a která podporuje tezi, že žalobkyně se o legalizaci svého pobytu alespoň určitým způsobem v dobré víře snažila, byť k tomu nepodnikla veškeré správné kroky. I když je délka neoprávněného pobytu žalobkyně 6 měsíců poměrně významná, měly správní orgány při hodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobkyně ke shora uvedeným okolnostem přihlédnout právě při hodnocení přiměřenosti ukládaného opatření, a to ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, aby mohla být spravedlivě posouzena též přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Je tak důvodná námitka, že žalovaná opominula přihlédnout též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobkyně.

33. Soud na základě výše uvedeného napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v absenci řádného odůvodnění z hlediska ekonomických poměrů žalobkyně i pro nezákonnost z důvodu nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
34. V dalším řízení pak žalovaná doplní dokazování, pokud jde o ekonomické poměry žalobkyně, v souladu s výše uvedeným znovu přezkoumá otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a řízení o správním vyhoštění překvalifikuje na řízení o povinnosti opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že v dalším řízení nebudou zjištěny žádné okolnosti, které by tomu bránily.
35. Podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.
36. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 9 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

písemné podání k soudu, účast na soudním jednání) a náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 10 200 Kč a 21% DPH ve výši 2 142 Kč, tedy celkem 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. října 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.

Samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.